

об'єктивні причини, що можуть погіршити правове становище сімейного підприємництва – смерть, розлучення, каліцтво, конфлікт інтересів, спільне банкрутство.

Сімейним бізнес є інноваційним за своєю природою для українського суспільства і зважаючи на позитивний європейський досвід може стати дієвим антикризовим явищем у сфері господарювання та поштовхом для провадження спільної українсько-європейської господарської діяльності.

Список використаних джерел:

1. Overview of Family Business Relevant Issues Country Fiche Italy / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/enterprise/policies/sme/files/craft/family_business/doc/familybusiness_country_fiche_italy_en.pdf

Захист прав суб'єктів господарювання - вимушених переселенців

Михальчук Д.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС *Пономарьова Т.С.*

Багато століть український народ боровся за право самому розпоряджатися рідною землею і своєю долею, за незалежну й самостійну Україну, однак військові дії на території східних областей України на сьогоднішній день стали першопричиною багатьох ускладнень як у політичній, соціальній, економічній так і господарській сферах діяльності і державних органів і населення в цілому.

За даної ситуації існує багато проблем пов'язаних з господарською діяльністю не врегульованих вітчизняним законодавством, на сьогодні не існує чіткого механізму вирішення вже існуючих прогалин та обставин, які в цілому не передбачені законодавчою базою, насамперед проблем пов'язаних з суб'єктами господарювання, що були вимушені переселитись з місць, де на даний момент відбуваються бойові дії.

На сьогоднішній день у всіх на слуху є поняття «біженець з Донецької та Луганської областей», однак якщо звернутись до вітчизняної законодавчої бази, слід наголосити, що поняття «біженець» дещо не відповідає даному поняттю, насамперед, слід звернутись до Закону України «Про біженців та осіб, що потребують додаткового або тимчасового захисту» де у 1 статті визначається, що біженець - особа, яка не є громадянином України і внаслідок обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань перебуває за межами країни своєї громадянської належності та не може користуватися захистом цієї країни або не бажає користуватися цим захистом внаслідок таких побоювань, або, не маючи громадянства (підданства) і перебуваючи за межами країни свого попереднього постійного проживання, не може чи не бажає повернутися до неї внаслідок зазначених побоювань [3]. Таким чином слід зробити висновок, що біженець – це не зовсім той статус, який слід надавати особам, що переселились. Зовсім інша ситуація складатиметься з переселенцями з Донецької а Луганської областей, що є суб'єктами

господарювання, тобто фізичними та юридичними особами, що є учасниками господарських відносин, які здійснюють господарську діяльність, реалізуючи господарську компетенцію (сукупність господарських прав та обов'язків), мають відокремлене майно і несуть відповідальність за своїми зобов'язаннями в межах цього майна, крім випадків, передбачених чинним законодавством [1]. Однак при нагальній потребі переселитись у суб'єкти господарської діяльності виникає ряд умов, за якими складно, а інколи і неможливо здійснювати свою господарську діяльність та виконувати свої зобов'язання, крім того, нести відповідальність за невиконання тих чи інших зобов'язань власним майном, яке у більшості випадків знищене у ході бойових дій.

Досить гостро для суб'єктів господарювання, що зазнали вимушеного переселення, стоїть проблема процесу оподаткування та всіх супроводжувальних елементів: сплата податків, подання звітності, проведення розрахунків та безпосередня співпраця із податковими органами, а також проблеми пов'язані з реєстрацією суб'єкта господарської діяльності. Стаття 5 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» визначає, що державна реєстрація юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців проводиться державним реєстратором за місцезнаходженням юридичної особи або за місцем проживання фізичної особи – підприємця [2].

Таким чином, можна зробити висновок, що суб'єкти господарювання Донецької та Луганської області не тільки практично мають проблеми у здійсненні своєї господарської діяльності, а і мають ряд проблем пов'язаних саме з державними органами, та санкціями надання звітностей до державних органів та виконання своїх зобов'язань тощо. У свою чергу, ми вважаємо, що за нинішньою ситуацією слід удосконалити вітчизняне законодавство, стосовно суб'єктів господарювання, що зазнали вимушеного переселення з території Луганської та Донецької областей, зокрема визначити спрощений порядок процесу співпраці з державними органами, врегулювати відносини таких суб'єктів з банками, спростити, або ж змінити порядок реєстрації, таким чином, що б зробити можливу господарську діяльність, тим самим зміцнити українську економіку та деталізувати законодавчі норми, що регулюють господарку діяльність здійснювану суб'єктами господарської діяльності, що зазнали вимушеного переселення.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 1 вересня 2014 р.: (ОФЦ. ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А.В., 2014.-208 с. – (Кодекси України)

2. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців: Закон України від 15.05.2003р. № 755-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.

3. Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту: Закон України від 08.07.2011 № 3671-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.